А море Середземне забира
У мене тільки прикрощі й образи –
Така велична щиросердна гра –
Щоб стала я щасливою відразу!
Безмежність сонця і краси така,
Що бути нещасливою – безбожно!
І вже душа моя така легка,
Що нею лікувати інших можна...
6.07.08

* * *

Серед поля хатина і поруч садок,
А на схилах до обрію білі сніги.
Лиш висока ялина сяга до зірок –
І нікого немає ніде навкруги!

Ніч морозна, ясна...
Жовтий місяць змарнів,
Натомився освітлювать білі сніги.
Вітер за день розтратив пориви і гнів –

Не розхлюпував ніч за її береги...
Таємничість і тиша за руки взялись,
Колисали хатину, садок і поля...
На прикрашену зорями місячну вись
Поглядала з любов'ю, як мати, земля...
8.02.06 Синів Гоща

* * *

Танок сніжинок за вікном всю ніч,
Немов зима на радощах гуля...
А я не розумію, в чому річ,
Що світ для мене чорний, як рілля...
Ти не приходиш в сни.
Ти як чужий,
І на снігу нема твоїх слідів...
Зате в душі сліди свої лишив
Від берегів її до берегів!
14.11.07 Київ